

ning, at det vil være muligt at føre Sagen igjennem. Men hvis man slutter sig til det, som Udvalgets Fleertal saaledes har foreslået under Nr. 1, og som jeg gjentager det, indskrænker sig til at optage det i Folkethinget endnu hvilende Forslag saa godt som Død til andet, kun med den Forskjel, at Procenten er nedsat fra 2½ til 2 — og man vil dog vel ikke i noget Tilfælde kunne nægte Lands-thinget Ret til at nedsatte Procenten, selv om man vilde betænke sig paa at lade det foretage en Forhøielse af Skatten —, saa behøves der heller ikke Mere eller Andet til Sagens Gjennemførelse, end at det foreliggende Lovforslag vedtages her i Thinget ogsaa ved 3die Behandling og dernæst kommer til eneste Behandling i Folkethinget. Folkethinget vil saaledes have det i sin Magt at afgjøre, om det vil paatage sig det Ansvar at lade Finantslovforslaget gaae ind i Fremtiden uden dette dens fuldkomment nødvendige Supplement. Og forsaavidt der herved er Tale om Resignation, saa troer jeg ikke, at det kan være tvivlsomt for Sagen, hvem der her har viist størst Resignation. Og forsaavidt Talen er om Omhu for Statens rolige og sikke Ledelse i finantsiel Henseende, saa siger jeg, at det er Følelsen af det Hensyn, der i saa Henseende skyldes, der har domineret ved det her nedsatte Udvalgs Forhandlinger, og at det er den Følelse, som jeg haaber vil beherske Landsthingets Afstemning, ligesom det ogsaa er den Følelse, som jeg haaber vil fage Overtægt og blive afgjørende i Folkethinget. Jeg skal saaledes meget anbefale det høie Thing at følge den Vej, der er paaviist af Udvalgets Fleertal, som gaar ud paa at sammensmelte de to Lovforslag, hvorom der er Tale, til eet, hvad der kun er foranlediget derved, at vi befinde os i en saa presserende Tilstand, og at det paagjældende Tilskud til Statens Finanser ikke kan undværes.

Den midlertidige Finantsminister:

Jeg tør haabe, at de stærke Udtryk, som den ærede sidste Taler jævnlig brugte, idet han flere Gange brugte Ordet „lettsindig“, ikke vare rettede imod mig (Ehmann: Nei, til Thinget!). Jeg kunde godt, hvis jeg var omstæn-

det, tage dem til Indtægt, men det agter jeg dog ikke at gjøre, saameget mindre som jeg er mig fuldstændigt bevidst ingeninde at have været lettsindig, ligeoverfor Statens Interesser. Det ærede Medlem vil uden Tvivl erindre, at der ikke er gaaet noget Aar, uden at jeg har forelagt Forslag til en Indkomstskat, og det har væsentlig været paa Grund af de sig stadig krydsende Discussioner om, hvorledes man skulde indrette Loven, at der enkelte Aar ikke er kommet nogen Lov ud deraf. Det ærede Medlem syntes at mene, at det, ikke at vedtage Endringsforslaget under Nr. 1, var at give Afkald paa det Tilskud, som var nødvendigt for at dække Statens Underbalance. I det Dieblit jeg betragtede Sagen som det ærede Medlem, vilde jeg kunne finde mig i Meget og maasser ogsaa kunne finde mig i det her foreslaede, men saaledes kan jeg ikke betragte Sagen, og det ærede Medlem maa dog give os Andre Ret til ogsaa at have en Mening om, at dette ikke er den eneste Vej, ad hvilken Tilskudet kan naaes. Egesaalid troer jeg, det ærede Medlem har Ret, naar han siger, at en Fastholden ved den Tanke, som jeg betegnede som Regjeringens, nemlig at have Reglerne fastslaede i en Lov og Bestemmelsen om Skattens Størrelse i en anden Lov, nu mangler sin Forudsætning. Det ærede Medlem argumenterer i saa Henseende fra, at det andet Lovforslag, der er forelagt i det andet Thing, var, som han sagde, ignoreret, men jeg kan ikke give ham Ret heri. Jeg kan ikke skjønne, at Tanken er frafalden hverken fra Folkethingets eller fra Finantsministerens Side derved, at man har valgt et andet Grundlag for den Lov, ifølge hvilken Skatten selv skal udskrives, naar et saadant Grundlag er muligt; og det er kun det, der er skeet, hvorimod selve Principet, at holde de almindelige Regler afsondrede fra Bestemmelsen om den aarlige Udskrivning, er fastholdt i det Lovforslag, som nu foreligger i det andet Thing. Naar det ærede Medlem navnlig i Anledning af de Betæneligheder, som jeg troede at burde yttre med Hensyn til her at optage saa vidt gaaende finantsielle Bestemmelser, som der her er Tale om, troede at kunne henvise mig til et Præcedens, navnlig Loven af 25de Juli